

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא
בדף היומי

גיטין דף ע"ד למסקנא

דף ע"ד ע"א

א. האומר לאשתו: "הרי זה גיטך, והתגרשי בו מעת שאני בעולם אם מתי". נחלקו תנאים בדין זה:

- (1) לשיטת רבי יהודה: הגט חל סמוך למיתתו, ובימים שבינתים היא אשת איש לכל דבריה, וזכאי במציאתה ובמעשי ידיה ובהפרת נדריה, ויורשה ומטמא לה.
- (2) לשיטת רבי יוסי: אם מת לבסוף, היא ספק אשת איש משעת נתינת הגט עד שעת מיתה, והבא עליה מביא אשם תלוי. ואם לבסוף לא מת, נתברר למפרע שהיתה אשת איש, וחייב חטאת. ואין הבעל חייב במזונותיה בימים אלו.
- (3) שיטת חכמים: כרבי יוסי, אבל בעלה חייב במזונותיה באותם הימים.
- (4) לשיטת רבי מאיר: אם מת לבסוף, מגורשת למפרע משעת נתינה. לא מת, היתה אשת איש. ולפיכך הבא עליה באותם הימים, אם מת לבסוף פטור מכלום, ואם לא מת חייב חטאת.

ב. כל מקום שאמרו חכמים 'מגורשת ואינה מגורשת', בעלה חייב במזונותיה.

ג. אמר לה: הרי זה גיטך על מנת שתתני לי מאתים זוז, הרי זו מגורשת ותתן. ואם נקרע הגט או שאבד קודם נתינת המעות, י"א שתתן ומגורשת למפרע, כי כל האומר על מנת כאומר מעכשיו. אבל לא תנשא לאחר קודם שתתן, שמא לא תתן ונמצא גט בטל. וי"א שצריכה גט שני, לפי שהגט חל בשעת נתינת המעות.

ד. לא נתנה לו מאתים זוז, ומת. לסוברים שהגט חל בשעת נתינת המעות, זקוקה ליבם. ולסוברים שחל למפרע, י"א שזקוקה ליבם, לפי בתנאו אמר 'שתתני לי', ולי' משמע לא

